

Hvor mange spirer skal der til at danse en tango?

Lysset ovre på den anden side af vandet får kontorbygningen til at ligne en ternet dug. Du ved, en snusket ternet dug på sådan en rigtig cigarfyldt kælderbar et sted langt hjemmefra. Hvor musikken er høj, og klik-klak-skoene smælder mod klinkerne i gulvet. I det ternede lys forvandles Lysthuset på Islands Brygge til netop den bar. Vi er til mandagsundervisning i tango.

Flo Reiner tager hver mandag til tangoundervisning med Tangospirer. For ham handler tangoen om at kommunikere med sin partner gennem dans. Foto: Mathilda Bo Munthesen.

Af Mathilda Bo Munthesen

Jeg er selvbevidst og hyperstresset, men min høje partner er helt rolig. Vores første øvelse hedder 'ocho', et dansetrin hvor man skal lave små ottetaller med kroppen. Men selv med blikket intenst rettet på mine fødder vælter jeg over alle vores 20 tæer.

"Prøv at lukke øjnene," siger min partner. Vi tilslutter os gruppen af tangodebutanter, der snor sig mellem hinanden i Lysthuset på Amager. Med det spanske krydrede guitaraspil i vores ører og hinanden i hænderne skal 16 unge mennesker smelte sammen i dansen.

Min partner hedder Flo Reiner. Han er 29 år gammel, og han er til sin femte undervisning med Tangospirer. Hans sokker er grønne med små zebraer på, der traver langsomt og sikkert over gulvet. Flo Reiner har danset før, salsa, men han synes, der er noget særligt ved den argentinske tango.

”Man skal tænke meget på sin partner, når man danser. Man kommunikerer med dem gennem dansen,” siger han, da vi tager en tangopause i dansesalen. Vi sidder og følger de andre med øjnene. Parrene står og svajer fra den ene fod til den anden, stille og elastisk, som ens mor gør til sin yndlings sang efter to glas rødvin. Flo Reiner forklarer, at de svajer for at finde hinanden. Finde hinandens rytme og fodfæste, så de kan følges ad i trinene.

Hos Tangospirer er det vigtigste heller ikke trinene, men fællesskabet. De unge kommer for tangoen, men de kommer tilbage for fællesskabet, som grundlægger Claus Springborg siger. Han startede sammen med Nina Roesen Tangospirer i 2015 for at få flere unge med ind i tangomiljøet. Og siden er holdet af tangospirer vokset rigt og frodigt. Det er et fællesskab, hvor man sammen med andre lige så dødkævede og pivnervøse post-teenagere kan skabe noget sammen, uanset hvor god en danser man er.

Og apropos, så er det igen tid til, at Flo Reiner skal hive min stejle krop rundt i salen med den næste øvelse: ’the sweep’. Panik breder sig, da underviserne gennemgår trinene, og danserne gemmer deres røde, varme kinder i hænderne og smiler. ’The sweep’ handler om kontakt. At man sender de rigtige signaler med sin krop, helt ned til storetåen. Jeg overtænker og underminerer, min puls stiger, og mit blik falder. Det er vildt og på en måde mere intimt at skulle danse tå mod tå.

”Luk øjnene,” minder Flo Reiner mig om, så jeg knuger øjenlågene sammen. Tippen af min tå møder hans, og uden at udveksle et ord følges vi ad, som om jeg ved, hvor vi skal hen. Til højre, tilbage, rundt om og imellem følges vores tæer, så fod, så læg, til vi til sidst svinger rundt og viger lydløst uden om de andre. For første gang i aften føler jeg, at vi danser.

Undervisningen slutter med lettelsessuk, highfives og en pakke Tuc-kiks. Vi er ikke bare blevet undervist i tango. Vi er blevet undervist i at møde andre mennesker, se dem i øjnene selv med lukkede øjne. Møde dem i dansen, ikke bare i dansesalen. Og tale med dem med vores tæer.